

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΥΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1882. ΑΡΙΘ. 308

<p>Συνδρ. Ἐφημ. ἐν Ἑλλάδι: Δρ. I. Ἐκτετρικῆ φρ. 2. Ἐν τῷ Σταδίῳ ἀριθ. 26.</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,</p>	<p>Ἐἰς οὐδένα; κλήν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἔνευ κροατικῆς.</p>
---	--------------------	--

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΩΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐγεννήθη τὸ 1843 ἐκ πατρὸς Χερμάνου ἡγεμονίσκου τοῦ Βῆδ, ἦτο δὲ ἡ μονογενὴς θυγάτηρ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν γονέων τῆς καὶ τῶσον ζωρὰ καὶ εὐφύης, ὥστε οἱ γονεῖς τῆς ἠναγκάσθησαν νὰ ἀρ- χίσουν νὰ τὴν διδάσκουν γράμματα ἐκ τοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς, διὰ νὰ δώσουν εἰς τὸ ἐνεργε- τικὸν πνεῦμά τῆς τὴν ἐ- νασφάλειαν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι ἐχρειάζετο, ταχέως δὲ ἔκαμε τελείας προόδους εἰς τὰ γράμμα- τα καὶ εἰς τὴν ῥαπτικὴν.

Ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔ- τους τῆς ἡλικίας τῆς εἶ- χεν ἐνθερμὸν πόθον νὰ γείνη διδασκάλισσα δη- μοτικῆς σχολῆς, ἠγάλλετο δὲ συναθροίζουσα τὰ μι- κρὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου τῆς καὶ διδάσκουσα αὐτὰ ὅτι αὐτὴ ἐμάνθανε.

Κατερχομένη δρομέως ἡμέραν τινὰ τὴν μεγάλην κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς, ἐγλίστρισε καὶ ἔπεσε κατὰ κεφαλῆς, πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν βάση τῆς κλί- μακος, ὅπου βεβαίως θὰ εὑρίσκε τὸν θά- νατον, κύριός τις ἀνερχόμενος, συνέλαβεν αὐτὴν καὶ οὕτως ἐσώθη ἀπὸ προῶρου

θανάτου. Ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις ὑπε- δέχθη αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο ὁ μέλλων αὐτῆς σύζυγος.

Τὸ περιστάτικόν ἐκεῖνο τῆς κλίμακος ὁ πρίγκιψ Κάρολος δὲν ἐλπισμόνησε καὶ ἀφοῦ ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ρουμωνίας. Ὁ- τε μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς Κυβερνή- του τῆς Ρουμωνίας (1869)

ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἐλισάβετ, ἥτις ἐν τῷ με- ταξύνει χάσει διὰ τοῦ θανάτου πατέρα καὶ ἀ- δελφόν, μετὰ βραχεῖς ἀρ- ραβῶνας δύο μῶνων, ἐτέ- λεσε τοὺς γάμους τῆς ἐν τῇ πατρικῇ τῆς οἰκίᾳ ἐν Βῆδ κατὰ τὸν Δια- μαρτυρόμενον καὶ Παπ- κὸν τρόπον, αὐτῆς οὕσης Εὐαγγελικῆς καὶ αὐτοῦ Παπικοῦ.

Τῷ 1870 ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐγένετο μήτηρ θυγατρίου, ἀλλὰ μετὰ τέσ- σαρα ἔτη ὁ θάνατος ἀφή- ρεσε καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς ἀγάπης τῆς.

Ἐκτοτε ἐπεδόθη ὀλοψύχως εἰς τὴν καλ- λέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τῆς ποιήσεως, συνέγραψε δὲ εἰς Ρουμωνικὴν καὶ Γερμανικὴν γλῶσσαν διάφορα ποιή- ματα.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κύριος δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἄλλα τέκνα, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς διαδοχῆς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρουμωνίας,

Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμωνίας Ἐλισάβετ.

ἐξελέχθη διάδοχος τοῦ βασιλέως Καρόλου ὁ Πρίγκιψ Φερδινάνδος δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Καρόλου, ὅστις πρὸ ὀλίγων μνηνῶν ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου τοῦ ποτὲ ἐκλεχθέντος βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ποιήτρια βασίλισσα τῆς Ρουμανίας δυστυχῶς πάσχει ὑπὸ χρονίου τινὸς νοσήματος, ὅπερ ἀπειλεῖ τὴν πολυτίμηον αὐτῆς ὑπαρξίν, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιμήκυνσιν εὐχονται πάντες οἱ ἀγαπῶντες τοιοῦτους γλυκεῖς, συμπαθεῖς καὶ σῦναϊμα ἰσχυροῦς χαρακτῆρας.

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ.

Αὐτοβιογραφία ἐνὸς ἵππου.
(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Μετὰ τοῦτο μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ ἀλογοπάζαρον διὰ νὰ πωληθῶ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποσχεθῶν ὅτι ἤμην ἐλευθέρᾳ ἐλαττωμάτων, ὅθεν δὲν ἰγίνετο λόγος περὶ τοῦτου. Ἡ ὠραία μορφή μου καὶ τὸ καλὸν βᾶδισμά μου ταχέως προσέλκυσαν τὴν προσοχὴν κυρίου τινός, καὶ τὸν ἔκαμον νὰ προσθήσῃ εἰς τὴν τιμὴν μου ὀλίγον περισσότερον, καὶ οὕτως διὰ δημοπρασίας κατεκυρώθη εἰς αὐτόν. Οὗτος ἦτο μεταπράτης ἵππων καὶ μὲ ἰδοκίμασε πολυτρόπως καὶ μὲ διαφόρους χαβιάδες, ταχέως δ' ἀνεκάλυψε τί δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ ὑποφέρω. Τελευταίον μὲ ἠνιόχει ἡσυχῶς ἀνευτενωτικῶν χαλινοῦ, καὶ ἔπειτα μὲ ἐπώλησεν ὡς ἐντελῶς ἡσυχον ἵππον εἰς ἓνα κύριον ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Οὗτος ἦτο καλὸς κύριος καὶ ἐπερνοῦσα καλὰ μὲ αὐτόν. Ἄλλ' ὁ παλαιὸς ἵπποκόμος τοῦ ἀνεχώρησε καὶ ἄλλος νέος ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ὁ νέος οὗτος ἦτο κακῆς διαθέσεως καὶ σκληρᾶς χειρὸς ἄνθρωπος — ἄλλος Σαμφών — καὶ πάντοτε ὠμίλει μὲ τραχεῖαν ἀνυπόμονον φωνήν. Ἐὰν δὲ δὲν ἐκινούμην εἰς τὸ ἵπποστάσιον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν μὲ ἐχρειάζετο, μὲ ἐκτύπα μὲ ὅ,τι ἐτύχαινε νὰ κρατῆ εἰς τὰς χεῖράς του. Πάν ὅ,τι ἐπραττεν ἦτο χονδρόν, καὶ ἤρχισα νὰ τὸν μισῶ. Ὅ,τι ἐπεθύμει ἦτο νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὸν φοβοῦμαι, ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ὑψηλοφρονεστέρα ἢ ὥστε νὰ ὑποταχθῶ διὰ τοιοῦτου τρόπου, καὶ μίαν ἡμέραν ὅτε μὲ εἶχε παρρηγίσει περισσότερον τοῦ συνήθους, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ μεγάλως, μὲ ἐκτύπησε κατακέφαλα μὲ τὴν μαστίγα τοῦ ἠνιόχου. Ἄλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ πλέον εἰς τὴν φάτνην μου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἴτε τὰ χάλια μου, εἴτε οἱ ὀδόντες μου ἦσαν

ἔτοιμα εἰ' αὐτόν. Μὲ τὸν κύριόν μου ἤμην ἰντελῶς ἡσυχος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέισθη εἰς ἄσα ὁ ἵπποκόμος τῷ εἶπε, καὶ λοιπὸν ἐπώληθη πάλιν.

«Ὁ αὐτὸς μεταπράτης ἤκουσε περὶ ἐμοῦ καὶ εἶπεν ὅτι ἰγνώριζεν ἓν μέρος, ὅπου θὰ ἔμεινον εὐχαριστημίην. Εἶναι λυπηρόν, ἐπρόσθεσεν, τῶσον λαμπρὸς ἵππος νὰ καταστραφῇ δι' ἔλλειψιν καλῆς δεξιᾶς πείρας,» τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἦτο ὅτι εἶμαι ἰδῶ τώρα: Ἄλλ' εἶχον κεισθῆ καθ' ἑαυτήν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ μου καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπερασπιζώμαι τὸν ἑαυτόν μου. Βεβχίως ἐνταῦθα τὰ πράγματα εἶνε πολὺ διαφορετικώτερα, ἀλλὰ ποῶς ἤξυρει πόσον καιρὸν θὰ διαρκίση ἡ κατάστασις αὕτη; Ἐπεθύμουν νὰ ἠδύναμην νὰ σκέπτομαι περὶ τῶν πραγμάτων, ὅπως σκέπτεσαι σὺ, ἀλλὰ δυστυχῶς μετὰ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθήματα δὲν ἔδυναμαι.»

— «Ἄλλὰ, τῷ εἶπον, θὰ εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ ἔάν σὺ ἰλακτιζῆς ποτε ἢ ἐδάγκανες τὸν Ἰωάννην ἢ τὸν Ἰάκωβον.»

«Δὲν σκοπεῖω νὰ πράξω τοῦτο, εἶπαν αὐτῆ, ἰνόσφ εἶναι καλοὶ πρὸς ἐμέ. Πράγματι ἐδάγκασα μίαν φορὰν τὸν Ἰάκωβον πολὺ κακὰ, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης τῷ εἶπεν, «Μεταχειρίσου τὴν μὲ καλωσύνην,» καὶ ἀντὶ νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ὡς περιέμενον, ὁ Ἰάκωβος ἤλθε πλησίον μου μὲ τὸν βραχίονά του τυλιγμένον καὶ μοῦ ἔφερεν ὀλίγα πίτυρα καὶ μὲ ἔχαιδευσε, καὶ ἐκτοτε ποτὲ πλέον δὲν τὸν ἐδάγκασα, καὶ οὔτε θὰ τὸν δαγκάσω.»

Σημ. Συνατάσεως. Ἐπειδὴ ἡ παρούσα αὐτοβιογραφία τῆς Μαύρης Ωραιότητος εἶναι βιβλίον κολυσελίδου, ἀλλὰ καὶ διδακτικώτατον, ἀπεραιοσθῆ νὰ δημοσιευθῇ ὀλόκληρον διὰ μίαν ἀντὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων,» θὰ τεθῆ δὲ ἡ τιμὴ του τῶσον εὐθνή, ὥστε ἴλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» νὰ δύνανται νὰ τὸ ἀγοράσωσιν. Ὅθεν διακόπτεται ἡ περαιτέρω δημοσιεύσις του διὰ τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων.

ΟΙ ΤΡΗΣΙΣ ΗΡΩΕΣ

(διὰ τὴν «Ἐφ. τῶν Παίδων»)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

Κατὰ τὸ 1880, χθρὰ τις πτωχὴ ἔζη μὲ τὸ παιδίον τῆς εἰς μικρὰν τινα κομμόπολιν τῆς Γαλλίας, κειμένην ἐπὶ τοῦ Λίγερος. Ἦτο πλῆσιον, μόλις δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας κατώρθωνε νὰ ζῆ καὶ νὰ τρέφῃ τὸ ἔξαιετὸς παιδίον τῆς, τρέφουσα καὶ κοπανίζουσα ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἐνῶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ἰσχνὸς ὡς γάτος τοῦ δρόμου ἀλλὰ στερεὸς καὶ εὐλύγιστος τὸ σῶμα, ἔξυπνος δὲ καὶ τρυφερός τὰ αἰσθήματα, ἐπαίξε μὲ ἄλλα παιδιὰ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἐπλυνε ἡ μήτηρ του.

Ἐκ τῆς συντροφίας ταύτης ἔμαθεν, ὅτι ὑπάρχουν ἑορταί, ὅποταν πίπτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὠραία δῶρα διὰ τὰ καλὰ παῖδια, τρουμπέται, μολύβδιον στρατιῶται, ζαχαρένιοι πετεινοὶ καὶ ἄλλα πολλὰ παρομοία. Δι' αὐτὸν ὅμως μέχρι τοῦδε τίποτε δὲν εἶχε πέσει, οὔτε τὸ Νεοῦ Ἔτος, οὔτε τὰ Χριστούγεννα, τὰς ἑορτὰς ἐκείνας δὲν τὰς ἐξεχώριζε ἀπὸ τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰμὴ καθ' ὅσον ἡ μήτηρ του τὸν ἐφίλει περισσότερον. Τίποτε ἄλλο. Ἐνόησε, χωρὶς νὰ τοῦ το εἴπῃ κανεὶς, ὅτι τὰ δῶρα εἶνε διὰ τοὺς πλουσίους, καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν πτωχοί, ἀφοῦ ἐκείνη μὲν ἐπλυνε διὰ τοὺς ξένους ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἀμφοτέροι δὲ δὲν ἐτρωγον ἄλλο τι εἰμὴ ζῶμὸν μὲ λάχανα καὶ ἄρτον.

Ἐπλησίαζον τὰ Χριστούγεννα. Οἱ συντροφοὶ τοῦ Γιαννάκη εἶχον τώρα καθημερινὴν ὁμιλίαν περὶ τῶν δῶρων, τὰ ὅποια ὁ μικρὸς Ἰησοῦς θὰ τοὺς ἔφερε. Ὁ Γιαννάκης ἤκουε καὶ δὲν ὠμίλει, ἀλλ' ἐπαύειν ἀπὸ τοῦ νὰ παίξῃ ὡς πρότερον, τὸ ἐσπέρασ δὲ ἠκολούθει τὴν μητέρα του μέχρι τῆς οἰκίας, σκεπτικὸς καὶ σιωπηλός, μόλις ἐγενέτο τοῦ λιτοῦ δείπνου του, καὶ ἐπληγίαζεν εὐθύς, ὅχι ἕνα κοιμηθῆ ἡσυχῶς, ἀλλὰ πυρωθῶς ἀλλάξων θέσιν εἰς τὴν κλίνην, καὶ μουρμουρίζων λέξεις ἀσυναρτήτους εἰς τὸν ὕπνον του.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον τῆς ἠπεῖλει καμμία ἐπικίνδυνος ἀσθένεια. Τὸν ἐξήτασε προσεκτικῶς, ἀλλ' αἱ παρειαὶ τοῦ ἦσαν ροδιναὶ καὶ γεμάται, ἡ δὲ θερμοκρασία τοῦ σώματός του δὲν ἦτον ἐκτακτος. Τί ἔχει λοιπὸν; Μελαγχολεῖ; Ἀλλὰ ποίους λόγους στενοχωρίας ἢ μελαγχολίας δύναται νὰ ἔχῃ παιδίον ἐξαετής; Τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους τί ἔχει, καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ Γιαννάκης ἦτο λυπημένος, διότι ἐφοβείτο μήπως καὶ ἐφέτος πάλιν, ὅπως τὰ ἄλλα ἔτη, ὁ μικρὸς Ἰησοῦς δὲν τῷ φέρῃ κανὲν δῶρον, καὶ ἐπεθύμει, — ὦ! πόσον ἐπεθύμει ἕνα καραγκιόζην! «Διότι, βλέπεις μητέρα, τὰ ρίπτει κάτω ἀπὸ τὸ τζάκι, καὶ τὸ τζάκι μας εἶνε τόσο χαμηλόν, ὅπου δὲν θὰ τὸ ἴδῃ.!» — Ἰδοὺ ὁ φόβος του, καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ τὸν παρηκολούθει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἀπελπισία κατέλαβε τὴν πτωχὴν χήρα, Πού νὰ εἴρῃ τὰ χρήματα νὰ ἀγοράσῃ καραγκιόζην διὰ τὸν μικρόν της, ὅκτῳ ἡμερομίσθια μόλις θὰ ἔβθωνον, καὶ μήτηρ δὲν ἐπρεπε νὰ φάγον κατ' αὐτὰς τὰς ὀκτὼ ἡμέρας; τοῦλάχιστον ὁ Γιαννάκης ἐπρεπε νὰ χορτάσῃ, διὰ τὸν ἑαυτὸν της δὲν τὴν ἔμελε τόσον. Ἦτον εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἠσθάνετο ὅτι δὲν εἶχε πλῆον δύναμιν νὰ ἐργασθῆ περισσότερον παρ' ὅ,τι εἰργάζετο ἤδη. Ὁ ἦχος τοῦ κοπάνου της τὸ ἐδείκνε φανερά. Πᾶς νὰ κάμῃ; τί νὰ εἴπῃ εἰς τὸ παιδίον, ἵνα τὸ παρηγορήσῃ, νὰ τὸ κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἑορτὴν καὶ τὰ δῶρα; Αὐτὰ ἐσκέπτετο γονατισμένη ἐπὶ τὰς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ κοπανίζουσα καὶ τριβουσα. Τέλος, ἀπληπισμένη, ἔλαβε κακὴν ἀπόφασιν. «Θά τοῦ εἴπω ἕν ψεῦμα, ἐσκέφθη, εἶναι ἀμαρτία.» ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; — τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἶπε.

— Γιαννάκη μου, ἔχω κάτι νὰ σου εἴπω, ποῦ θὰ δὲ λυπηθῇ, Ἐφέτος τὰ Χριστούγεννα κανεὶς δὲν θὰ λάβῃ δῶρον.» —

— «Διατί μητέρα;» — ἠρώτησε μὲ πολλὴν συγγκίνουσαν καὶ λυπνὴν ὁ Γιαννάκης.

— «Διότι, καθὼς μανθάνω, ὁ μικρὸς! Ἰησοῦς εἶνε ἀσθενής. Ὡστε τοῦ χρόνου πλέον θὰ χαρίσῃ τὰ δῶρα του. — Ἀλλὰ θὰ εἶνε ὠραϊότερα.»

— «Ἄ κρίμα!» — ἀνεστέναξεν ὁ Γιαννάκης — «Ἄς ἐγίνετο καλά!»

Τὴν ἐπαύριον ἡ μήτηρ, ὀλίγον τι ἡσυχωτέρα, ἐτριβε καὶ ἐξέπλυνε μὲ νέαν δύναμιν. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν ποταμόν, εἶδε μετὰ τρόμου, ὅτι ἐκ νέου ὁ μικρὸς εἶχε τὸ κατηφές του ὕψος, τὸ τεταραγμένον του βλέμμα.

— «Τί ἔχεις, ποῦλί μου; ἠρώτησε τρέμουσα. —

— «Ἐχω....., ἔμαθα πὼς ἁμικρὸς Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἀρρωστος διόλου!» —

— «Ποῖος τὸ λέγει;» —
— «Τὰ παιδιὰ. Μὲ περιγέλασαν, ὅτε τοὺς τὸ εἶπα. — Καὶ λέγουν πὼς θὰ φέρῃ μάλιστα κάτι καραγκιόζηνδες.....!!» —

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ πτωχὴ χήρα δὲν ἐκοιμήθη. Ὅλην δὲ τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ἐσκέπτετο πᾶς νὰ καθρθῇ νὰ οικονομήσῃ τὰ χρήματα διὰ τὸν καραγκιόζην. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐμελαγχολεῖ νυχθημερόν.

Δὲν ἀντεῖχε πλέον ἡ μήτηρ του. Μίαν ἡμέραν λέγει.

— «Μὴ κλαίης. Αἴσιον θὰ πάγω νὰ ἐρωτήσω τὸν Δεσπότην, ἂν τυχόν καὶ δὲν εἶνε ἀρρωστος ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, ὅπως ἐνόμισα.» —

— «Καὶ λὲς τότε θὰ μου φέρῃ ἕνα καραγκιόζην;» —
— «Ναί, βέβαια.» —

Ὁ Γιαννάκης ἐρήθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἐφίλησεν ἐπανεπιληπμένως.

— «Ναί, ἀλλ' ἂν τύχῃ καὶ δὲν γείνουν παιχνίδια ὅταν ἔλθῃ σὸ σπῆτι μας, ἢ . . . ἂν με λησμονήσῃ;» —

— «Μεῖνε ἡσυχος, — Αὐτὸς δὲν λησμονεῖ κανένα.» —

Ταῦτα λέγουσα ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου διὰ τὸν Γιαννάκην, ἀλλ' ἡ χεὶρ της ἐτρεμεν. — Τότε ἐφόρεσε τὰ Κυριακάτικὰ της, δηλαδὴ, φόρεμα χωρὶς κνήδας ἢ τρύπας, καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμόν, ἔλαβε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν πόλιν, διότι ἡ καλύβη των ἦτο εἰς τὰ προάστεια. Ἦτο περίλυπος καὶ ἐβάδιζε μὲ κεφαλὴν ἐσκυμμένην, ἀναστενάζουσα καὶ δακρυσουσα. Ὅτε ὕψωσε τὸ βλέμμα, ἦτο ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἀντικρῶ μεγάλου ἐμπορικοῦ παιγνιδίων. Τὸ βλέμμα της εὐθύς ἀνεξήτησε καὶ εὗρε μέγαν καὶ πολυτελεῆ καραγκιόζην ποικιλόχρουν, μὲ μικροὺς κώδωνας ἀνησθημένους ἀφ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός του.

— Αὐτὸν θὰ ἐδιάλεγε ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀκριβός! — Ἐπὶ πολλὴν ὥραν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠρώτησε.

— «Τρία φράγκα; τρία φράγκα; Καὶ ποῦ νὰ τὰ εἴρω; — Πᾶς; . . .» — Ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τῇ ἐβάνη ὅτι ἤκουε τὸν μικρόν της κλαίοντα ἡσυχῶς. Δὲν ἀντεῖχε πλέον. —

— «Ἄς γείνῃ ὅ,τι θέλῃ» εἶπε — θὰ τὸν ἀγοράσω. Ἐχομεν ἀκόμη ὀκτὼ ἡμέρας ἕως τοῦ Χριστοῦ. Μὲ ξερὸ ψῶμι περνᾶ ἕως τότε, καὶ μὲ τὰ νυκτέρια θὰ οικονομηθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ τρία φράγκα. Τί χαρὰ ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ τὸ παιδί μου. Θεέ μου! διατί μᾶς ἔκαμες πτωχοὺς, καὶ διατί οἱ πτωχοὶ νὰ ἀγαποῦν τόσον τὰ παιδιὰ των;» —

(ἐκολούθει.) & 1.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ο μικρός βασιλεύς της Ισπανίας, τοῦ ὁποῦ-
ον τὴν εἰκόνα οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς ἐφη-

μερίδος τῶν Παίδων βλέπουσιν εἰς τὴν προκει-
μένην εἰκονογραφίαν, εἶναι υἱὸς τοῦ Βασιλέως
Αλφόνσου υἱοῦ τῆς βασίλισσας Ἰσαβέλας τῆς
Ισπανίας καὶ τῆς ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας
Χριστίνης, γεννηθεὶς τὴν 17 Μαΐου 1886 ἑξήμισυας
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀλφόνσου
ἀποθανόντος ἐκ φθίσεως, ὥστε ἤδη ἄγει τὸ 7
ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καίπερ δὲ παιδίον εἰστί,

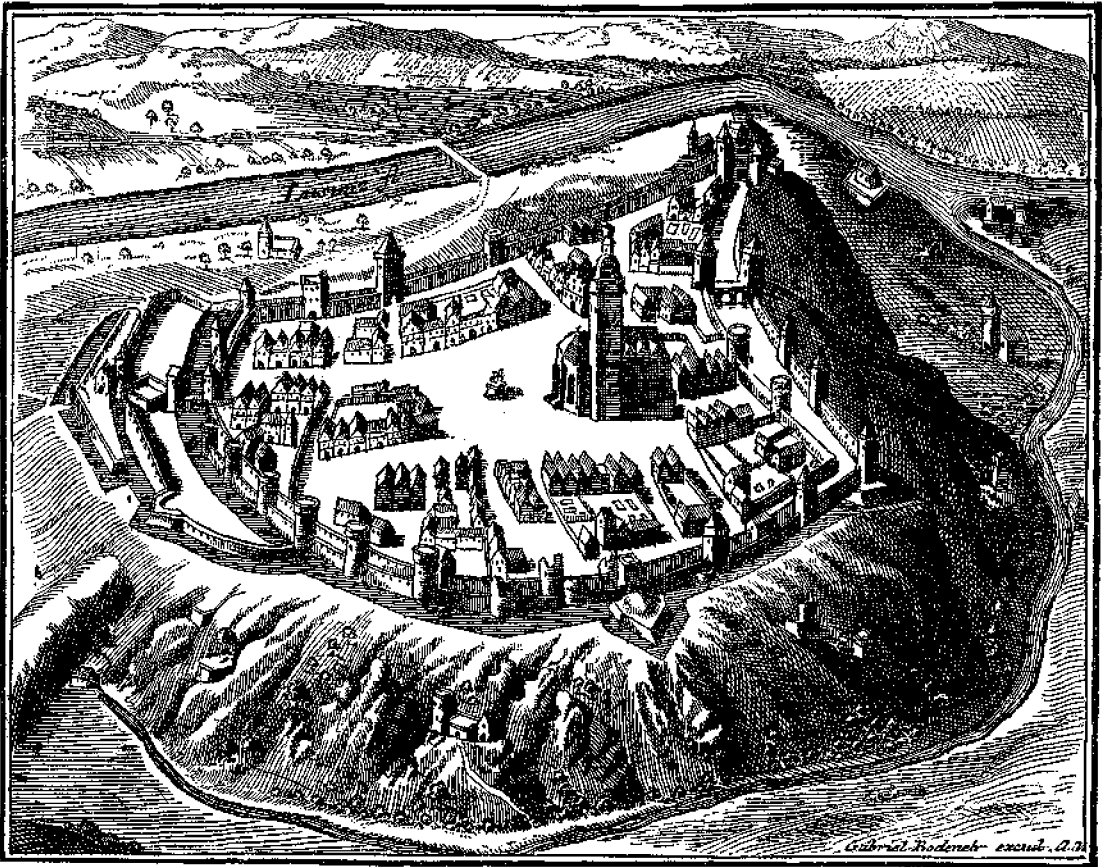
Ο βασιλεύς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος.

μερίδος τῶν Παίδων βλέπουσιν εἰς τὴν προκει-
μένην εἰκονογραφίαν, εἶναι υἱὸς τοῦ Βασιλέως
Αλφόνσου υἱοῦ τῆς βασίλισσας Ἰσαβέλας τῆς
Ισπανίας καὶ τῆς ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας
Χριστίνης, γεννηθεὶς τὴν 17 Μαΐου 1886 ἑξήμισυας
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀλφόνσου
ἀποθανόντος ἐκ φθίσεως, ὥστε ἤδη ἄγει τὸ 7
ἔτος τῆς ἡλικίας του. Καίπερ δὲ παιδίον εἰστί,
κέκτηται δὴμος φαντασίαν καὶ θάρρος καὶ ἐπι-
μονὴν ἀληθῶς Ἰσπανικὴν, ἢ θεὸς μητέρα του
ἀπαδείχθη ἢ καλλίστη παιδαγωγός, ἣν ἡ Ἰ-

επανία ἠδύνατο νὰ ἐπιδικήσῃ πρὸς ἀνατροφήν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς.

Μαθοῦσα παρὰ τῶν ἀρμοδίων ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἐγγραφῆ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς Μαδρίτης τὸ χιλιοστὸν παιδίον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλφόνσος κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἔπερ ἦτο τὸ πρῶτον τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός τῆς, ἡ βασίλισσα Χριστίνα, συγκινηθεῖσα βαθύως ὑπὸ τῆς ἐνδείξεως τοιαύτης συμπαθείας τῶν

εἰς τὰς Γραφάς, οὕτω καὶ τὸ ὄρος Θαβώρ, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν μετεμορφώθη, ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς καλογηροεπιδημίας τὸ καταφύγιον πολλῶν πρεσβευόντων ὅτι διὰ τῶν σωματικῶν κακουχιῶν ἠδύναντο νὰ κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ὁ Ἀμερικανὸς περιηγητῆς Ριγκουὲ εὔρε δύο μοναστήρια, ἐν Ἑλληνι-

Τὸ ὄρος Θαβώρ.

ὕψηλῶν τῆς πρὸς αὐτήν, ἐστειλεν εἰς τὸν χιλιοστὸν Ἀλφόνσον, ὅστις ἦτο υἱὸς ἀντιγραφῆς, ἐν ἀργυροῦν κουπάκι, ἐν κοντι περιέχον ἐν μαχαιρίδιον, κοντάλιον καὶ περόνιον, ἐτι δὲ καὶ ἐν κοντιδιον περιέχον ὡραίαν φολεῖαν μὲ ἀγγὰ καὶ ἐν τεμάχιον χαρτίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς : «Εἰς τὸν χιλιοστὸν Ἀλφόνσον ἀπὸ μέρος τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν δύο Ἀλφόνσοι, κατέστησαν εὐτυχῆ.»

Τὸ ὄρος Θαβώρ, ὅπως παρίσταται εἰς εἰκόνα τινὰ εὐρεθεῖσαν εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἐκεῖ Μοναστηρίου.

Ὅπως πολλὰ ἄλλα μέρη ἀναφερόμενα

καὶ ἐν Λατινικόν. Οἱ καλόγηροι τοῦ τελευταίου ἦσαν ἐννοσχολημένοι εἰς ἀνασκαφάς. Ἡ θεὰ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ εἶναι ἐκτεταμένη καὶ μεγαλοπρεπής, καταλλήλως δ' ἐξελέχθη τὸ ὄρος τοῦτο πρὸς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σπουδῆς ἀξίον ἐν τοῖς μοναστηρίοις δὲν ὑπάρχει, οἱ δὲ μοναζόντες ἐκεῖ Καλόγηροι εἶναι ἀληθῶς εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Η ΚΗΣΙΤΗΜΗ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ.

Ὁλόκληρος ἡ περίοδος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δύναται κάλλιστα νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους—τὴν τῆς ἀναβάσεως ἢ νεότητος (1—25), τὴν τῆς ἰσορροπίας ἢ ὀριμότητος (25—50) καὶ τὴν τῆς παρακμῆς (50—75). Τὰ γηρατεία δύνανται νὰ ἔλθωσιν εἰς οἰονδήποτε ἔτος μετὰ τὰ 50. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ υποτεθῇ ὅτι ἡ τελευταία περίοδος τελειώνει πάντοτε μετὰ τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας, διότι ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα μακροβιότητος, καθ' ἣν τὰ γηρατεία δὲν ἤρχισαν εἰ μὴ μετὰ τὸ 80 ἔτος, τῆς ζωῆς ἐπεκταθείσης πέρα τοῦ 100 ἔτους, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰ γηρατεία ἤρχισαν κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας! Ἐκ 1000 προσώπων γεννηθέντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰ 100 περίπου φθάνουν τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας των, 38 τὸ 85 καὶ 2 τὸ 95.

Οἱ φθάνοντες τὸ 70 ἔτος ἐν Νορβηγίᾳ ἀποτελοῦν τὸ ἐν τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐν πέμπτον, ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἐν ὄγδον καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ τὸ ἐν ἐνδέκατον.

Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἦτο 13 ἔτη—κατὰ τὸν 8 αἰῶνα 20, καὶ κατὰ τὸν παρόντα 36 ἔτη. Οἱ ἄνθρωποι ἄλλοτε ἐθεωροῦντο γέροντες εὐθὺς μετὰ τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ συγκρίνη τις τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἡλικίαν ἄλλων ὀργανικῶν ὄντων. Εἰς τὸ φυτινὸν βασιλεῖον ἡ ζωὴ εἶναι ὑπερβαλόντως μακρά. Μεταξὺ τῶν δένδρων τινὰ φθάνουσι μέχρι 400 ἔτη, ἄλλα μέχρι 500—ἡ καρυδιά μέχρι 600—ἡ ἔλαια μέχρι 700—ἡ κέδρος μέχρι 800—ἡ ὄρυς μέχρι 1500—ἡ κυπάρισσος μέχρι 2,500. Ὁ διάσημος φυσιολόγος Οὐμβόλτος ὑπελόγησε τὴν ἡλικίαν δένδρου τινὸς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς κυπαρίσου εἰς 5,700 ἔτη!!

Μεταξὺ τῶν ἰχθύων ὁ Δόκτωρ Ρίτσαρσον δὲν εὕρισκε θανάτους ἐκ γήρατος, οὔτε πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ὄριον ζωῆς παρ' αὐτοῖς, ἐκτός καθ' ὅσον ἀλληλοτρῶγονται. Ἰχθύες, ὅτινες συνελήφθησαν καὶ ἐφυλάχθησαν, ἔζησαν πολλὰ ἔτη, καθ' ὅσον δὲ πῦξανον εἰς τὰ ἔτη πῦξανον καὶ εἰς τὸ σῶμα. Μία χελώνη συλληφθεῖσα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς καλῆς Ἑλπίδος καὶ δραπετεύσασα κατὰ τὸ ταξείδιον πλησίον τῆς Ἀγγλίας μετὰ τὸ ἔτος ἐσκαλισμένον ἐπὶ ἐνὸς τῶν πετάλων τῆς, ἐρρίφθη κατὰ τινὰ τρικυμίαν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς καλῆς Ἑλπίδος καὶ εὗρέθη, ὅτι εἶχε ζῆσαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης αὐτῆς συλλήψεως 250 ἔτη!

Εἶχε δὲ αὐξήσει μεγάλως καὶ κατὰ τὸ μέγεθος. Μεταξὺ τῶν ζῴων ἔχομεν ἐλέφαντα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἡλικία ὑπολογίζεται εἰς 107 ἔτη!

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουσι παραδείγματα ἀνθρώπων, ὅτινες ἔζησαν περὶ τὰ 300 ἔτη. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Σίρ Μωϋσῆς Μοντεπιέρε. Ὁ δὲ Πάρ, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 152 ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ γήρατος.

Ἡ μακροζωία φαίνεται ἐξαρτωμένη κατὰ τι ἐκ τῆς χώρας καὶ τοῦ κλίματος. Ψυχρὸν καὶ ζωογόνον κλίμα ὡς τὸ τῆς Δυτικῆς Ἰταλίας εἶναι λίαν εὐνοικὸν πρὸς μακροζωίαν.

Τὸ 76 π. Χ. εὕρισκόμεν κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ αὐτοκράτορος ὅτι εἰς τὰ μέρη ταῦτα τῆς Ἰταλίας 54 πρόσωπα εἶχον σημειωθῆ ὡς ἑκατοντούτει, 2 ὡς 125 ἐτῶν, 4 ὡς 130 καὶ 3 ὡς 140 ἐτῶν.

Εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, εἰς ἣν καὶ ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς εἶναι μικρὸς, ἀπαντῶνται παραδείγματα μεγάλης μακροζωίας.

Ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ συντείνει εἰς τὴν μακροζωίαν, ἐνῷ σπανίως εὕρισκει τις ἀνθρώπους ἐνενηκοντούτει, ὅτινες ἔζησαν καθεστηκυίαν ζωὴν εἰς τὰς πόλεις.

Ἡ μακροζωία μόλα ταῦτα δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἐκ τοῦ κλίματος, οὔτε ἐκ τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀπαντᾶται εἰς τὰς μᾶλλον ἀντιθέτους περιστάσεις. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζησεν 105 ἔτη, ἔτρωγεν ἄρτον βιβρογμένον εἰς ὕδωρ, καὶ οὐδέποτε ἐπλύθη, ἢ ἠλλαξεν ἐνδυμασίαν, καὶ ἔζησε πάντοτε μόνος εἰς τὰς ἐρήμους!

Ὁ κ. Σιβρέλ, ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς τὴν αὐτὴν περίπου ἡλικίαν ἄγων, ἔτρωγε διὰ πρόγευμα δύο αὐγά καὶ πίταν κατεσκευασμένην ἐξ ὀρνίθου, καὶ ἔπινε περὶ τὴν ἡμίσειαν ὁκτὼ καφεῖ μετὰ γάλακτος τὴν ἡμέραν. Διὰ γῆυμα εἶχε ταπίκα σοῦπαν μετὰ τριμμένον τυρὶ, μίαν κοτολίταν, ἓνα βότρυν σταφυλῶν, τυρὶ, καὶ τρία ποτήρια ὕδατος. Οὔτε φάρι ἔτρωγεν, οὔτε οἶνον ἔπινε. Ἦτο δὲ καθ' ὑπερβολὴν καθαρὸς, καὶ ἔζη εἰς τοὺς Παρισίους καὶ τὰ περίχωρα.

Τινὲς ζῶσι μακρὰν ζωὴν εἰς τὸ πείσμα τῶν ἐξων αὐτῶν. Ὁ μακαρίτης Λευκίας, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδιόταξε τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, ἀπέθανεν σχεδὸν ἑκατοντούτης, ἂν καὶ ἦτο λίαν ἐκδοτος εἰς τὴν πνευματοποσίαν. Ἄγγλος τις, ὅστις ἀπέθανεν 97 τὴν ἡλικίαν, συνέθιζε νὰ πίνῃ μεγάλην ποσότητα ρακιοῦ καθ' ἐκάστην καὶ νὰ καπνίζῃ τὸ χερίστον εἶδος τοῦ καπνοῦ.

Ὁ Αἰδῆσιμος Οὐλλιέλμος Δάβις, ὅστις ἀπέθανε τὸ 1790 εἰς ἡλικίαν 105 ἐτῶν, κατὰ τὰ

35 τελευταία, ἔτη τῆς ζωῆς του δὲν ἔκαμε καμμίαν σωματικὴν ἀσκήσιν. Ἦρχιζε δὲ τὴν ἡμέραν τρώγων ζωμόν, καὶ ψωμί ἠλειμμένον μὲ βούτυρον καὶ ἐτελείωνεν αὐτὴν μὲ βραστόν κρέας θερμὸν καὶ πολὺν οἶνον.

Αἱ ἄγαιοι γυναῖκες ζῶσιν ὅσον καὶ αἱ ἑγγαμοί. Τὸ γένος ἱππεράζει πολὺ τὴν ἡλικίαν. Τὰ κοράσια ἀποθνήσκουν βραδύτερον τῶν ἀρρένων. Μολοῦντι περισσότερα ἀγόρια γεννῶνται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος σὺν τῷ χρόνῳ ὃ θάνατος μεταξὺ τῶν ἀρρένων φέρει εἰς ἰσορροπίαν τὰ δύο γένη.

Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους γέροντος ὑπὲρ ὀγδοηκοντούτους εἶναι 5 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων, γυναικὸς δὲ τῆς αὐτῆς ἡλικίας 5 ποδ. καὶ 3 δακτ. Ὁ σφιγμὸς εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας εἶναι 73 παλμούς, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας 78. Ἡ ἀναπνοὴ εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας 18, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας 22.

Ὁ μέσος ὅρος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀδόντων εἰς μὲν τοὺς ἀνδρας εἶναι 16, εἰς τὰς γυναῖκας 43, ἐνῶ τὸ ἐν τρίτον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ ἡμισὺ τῶν γυναικῶν δὲν ἔχουσιν ὀδόντας καθόλου.

Πιστεύεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἔχνη εἰς τὸ ζωικὸν βασίλειον νόμου, ὅστις ὀρίζει τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς ζωῆς αὐτῶν εἰς πεντάκις τὸν χρόνον τῆς αὐξήσεως τῶν ὁ χρόνος οὗτος εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι 21 ἔτη, ἐπομένως ἡ ζωὴ τοῦ ἡγίου ἀνθρώπου πρέπει νὰ φθάσῃ 105 ἔτη. Ἐπειδὴ ὁμως σπανίως ὁ ἀνθρώπος γεννᾷται ἐντελῶς ἐλευθερὸς ἀσθενείας, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποικίλει μεγάλως. Ἐκαστος ἀνθρώπος ἀρχίζει τῆς ζωῆς του μὲ τινὰ ζωικὴν δύναμιν, ἢ καθὼς τὸ ὥρολόγιον εἶναι κατεσκευασμένον νὰ βαίῃ ὠρισμένον καιρὸν ὑπὸ ὠρισμένους ὅρους. Ἐκ 500 παραδειγμάτων ἀνθρώπων 80 ἔτων τὴν ἡλικίαν, οἱ πλεῖστοι κατῆγονται ἐκ μακροζῶων γονέων, εἶχον δὲ καλὰς οἰκίας, καλὴν ὄρεξιν καὶ καλὴν χώνουσιν, ἔτρωγον μετρίως ἢ ὀλίγον, ἔπινον ὀλίγα πνευματώδη ποτά, καὶ δὲν ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς ἀρθρίτιδα ἢ ρευματισμούς, καὶ ὁμως εἰς 82 περιστάσεις οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τῶν ἦσαν φθιστικοί.

Ἡ ΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ Ἡ ΓΡΑΦΗ.

Παρ' ὄλων ἤδη ὁμολογεῖται ὅτι ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου εἶναι ἐν τῶν ἐξοχωτάτων ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἀλλὰ καίπερ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ποῦ τῆς Ἰλιάδος δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἀπλότητα καὶ συνάμα πάθος δυνάμενα νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὴν διήγησιν τοῦ Μωϋσέως; Ποῦ ἀξιώματα ἴσα πρὸς τὴν σοφίαν τῶν Παροιμιῶν τοῦ Σολομώντος, ἢ ὕψος, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ὤχρηθ' ἐνώπιον τῶν συλλήψεων τοῦ Ἰώβ, τοῦ Δαβὶδ, τοῦ Ἡσαΐα, τοῦ Ἰωάννου;

Τις ἀναγώσας τὴν Ἰλιάδα δὲν παρετήρησε πόσον ματαίως ὁ Ὀμηρος ἀγωνίζεται νὰ δώσῃ ἀξιοπρέπειαν εἰς τὴν μυθολογίαν τῆς ἐποχῆς του; Τις δὲν εἶδεν ὅτι ἡ θρησκεία τῶν συγχρόνων του, ἀνίκανος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πῆσιν τῆς φαντασίας του, βυθίζεται ἐκ ἀδυναμίας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ; Εἶναι τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὸν γέροντα Ὀμηρον ἀγωνιζόμενον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Ὀλισμοῦ, καὶ ἐπειτα βυθιζόμενον εἰς τὸν ποταπὸν μῦθον περὶ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Ἥρας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος! Ἐκ τῆς μελέτης τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου βλέπομεν ὅτι τὸ φῶς, τὸ ὅποιον προσεπάθησε νὰ χύσῃ ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα, διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἡ θρησκεία τῶν ἡμερῶν του ἦτο ἀνάξια τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. «Μοί φαίνεται, λέγει ὁ Λογγίνος, ὅτι ὁ Ὀμηρος δταν περιγράφῃ τὰς ξρίδας, καὶ τὰς ζηλοτυπίας, τὰ δάκρυα καὶ τὰς φυλακίσεις καὶ τὰς ἄλλας θλίψεις τῶν θεοτήτων του, κάμνει, καθ' ὅσον ἐπαρτάται ἐκ αὐτοῦ, τοὺς ἀνδρας τῆς Ἰλιάδος τοῦ θεοῦ, τοὺς δὲ θεοὺς, ἀνδρας. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δταν θλιβῶνται, ὁ θάνατος θέτει τέρμα τῶν κακῶν, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς, κάμνει οὐ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀλλοιότητας αὐτῶν ἀτελετήτους!»

Δὲν ἔχει οὕτω μὲ τὴν Γραφήν. Ὁ Θεὸς, δν περιγράφει, εἶναι ἄξιος οὐ μόνον φόβου καὶ ὑπακοῆς, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Εἶναι Θεὸς ἅγιος καθ' ὑπόστασιν καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, Θεὸς ἀντάτιος τῶν ἀξιώσεων καὶ ἀπειθήσεων αὐτοῦ ἐπὶ τὰ λογικὰ ὄντα, Ἡ εἶναι Γραφῆ Βιβλίον φωτίσιν τὴν διάνοιαν, μαλακῶνον καὶ ἐξαγνίζον τὸ ἦθος καὶ μεταποιῶν τὸν ἀνθρώπον εἰς ἀληθὲς ἀπεικόνισμα τῆς θεότητος.

Οὐ μόνον δὲ ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι προϊόν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας δύναται νὰ συγκριθῇ οὔτε κατὰ τὸ ὕψος, οὔτε κατὰ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπου πρὸς τὴν Γραφήν.

*Ἐξ Λόγοι

Διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ πιστεύωμε* καὶ ἐμπιστεύωμε* μὲθα τῷ Θεῷ.

1) Διότι εἶναι πιστὸς καὶ ἀληθινὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του (Ἐβρ. ι'. 23).

2) Διότι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνη εἶναι ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν. «Πιστεύσατε εἰς τὸν Κύριον Ἰ. Χριστὸν καὶ θέλετε σωθῆναι.» (Πράξ. ιε' 231).

3) Ἐνεκα τῆς εἰρήνης, ἥτις παρακολουθεῖ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Θεόν, «δικαιοῦντες, λοιπὸν, ἐκ πίστεως, καὶ μόνον ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ.» (Ρωμ. ε', 1).

4) Ἐνεκα τῆς δυνάμεως αὐτῆς. «Πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα.» (Μαρ. 9'. 33).

5) Ἐνεκα τῆς παντοδυναμίας καὶ ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Κύριος εἶναι ἰσχυρὸν πραύργιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ταραχῆς.» (Ναομ. α' 7).

6) Ἐνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀπιστίας. «Θέλουσιν ἔχει τὸ μέρδιον αὐτῶν εἰς τὴν λήμνην τὴν καιομένην μὲ πῦρ καὶ θεῖον.» (Ἀποκάλ. κα' 8).

ἹΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσος ἔκοψε τοὺς ἀντίχειρας 70 βασιλέων;
2. Πότε ἐγένετο πανηγυρὶς 3 ἡμερῶν;
3. Τίς Προφήτης ἦτο βουκόλος;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1— Είμαι κράτος, ἔνι μὲ ἕξος ἐν τῷ μέσῳ μὲ χωρίσθαι,
 Δύο ἴσα μέρη, φιλε, καρ' εὐθὺς δὲ σχηματίσθαι.
 Τότε δὲ παρατηρήσθαι
 "Ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων
 Ἀποστρέφεται τὸ πρῶτον.
 Καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης.

Ἐρ Χρυσῶφ τῆς Κρίσης, Ὀλγα Α. Αθανασιάδου.

2— Ἄν ὦ καὶ ὄμως θάκτωμαι, τοιαύτην φύσιν ἔχω,
 Ὅσα κ' ἂν εἰς τὸν θάνατον κατασκευασμένον τρέχω,
 Ὁ θάνατός μου γίνεται γυνήσῳ τῆς ζωῆς μου,
 Κ' ἡ γεννημένη μου ζωὴ αἴτια τῆς θανάτῳ μου.

Ἀθηνᾶς, Ἴδομ. Δ. Ψύχας.

3— Ἐγὼ τὴν κάραν ποιητῶν καὶ βασιλείων στέφω,
 Κ' ὑπὲρ χρυσοῦν καθαρὸν τιμὴν καὶ δόξαν ἔχω.
 Ἄν ὄμως εἰς τὴν λήγουσαν προφέρω μὲ τονίσθαι,
 Ἄνδρῶν μορῶν κατάλυμα εὐθὺς δὲ ἀτενίσθαι,
 Κ' ἐνὸς αὐτοῦ συντρίμματά τῆς δόξης ἴσως εὐρῆς,
 Ἄλλὰ ἐγὼ μακρὰν αὐτῶν ὑπάρχω νὰ εἰξεύρῃς.

Ἐρ Μαραθῶνι, Ἴω. Ν. Ζωγραφάκης.

4— Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι,
 Καθαρίζω τὰς οἰκίας.
 Ὅταν τις αὐτὸ μού βγάλη,
 Θὰ ἐκπίμασ εὐωδίας.

Ἐρ Καρδαμύλῃ, Μίνερ. Σοφοτάς.

**Ἐμαετρος ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.*

5— Τὸ ὄλον μου ἐκ λέξεων πέντε ἀποτελεῖται,
 Ἐξ ὧν ἡ πρώτη πόλις τις καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ κεῖται.
 Τὴν δὲ δευτέραν θὰ εὐρῆς, ἀλλ' ὄμως νὰ προσέτῃς,
 Τ' ὄνομα στρατηγοῦ τινὸς μεγάλου νὰ ἐκλέξῃς.
 Ἡ τρίτη μου δὲ εὐσομον ἔσθαι τι θὰ ἐμφαίνῃ.
 Καὶ ἡ τετάρτ' ὄμηρικόν ἐπίρρημα σημαίνει.
 Ἡ πέμπτη εἶναι ποταμὸς ἴσθαι Αἴγυπτον, ὃ ἄντα,
 Κι' ἂν δὴν μὲ ξεύρῃς ἀνοίξῃ τὸν χάρτην τῆς καὶ κόττα.
 Τὰ ἀρχικά δὲ γράμματα τούτων τὰν ληφθῶν,
 Ἀντικράτορα τῆς Ρώμης αἰρεθῶρον θὰ δηλοῦν.

Ἐρ Ποιραεῖ, Ἴω. Σ. Καρσιώτης.

**Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς.*

6— Συνίσταται ἐκ λέξεων ἕξ, τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶνε τὸ
 ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ δευτέρα ὄνομα
 ἄρουσ τινὸς τῆς Ἑλλάδος, ἡ τρίτη ὄνομα μίᾳ νήσῳ
 τῶν Ἰονίων, ἡ τετάρτη τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τοῦ
 Μίνως, ἡ πέμπτη κράτους τῆς νοτίου Εὐρώπης, καὶ ἡ
 ἕκτη τὸ ὄνομα ποταμοῦ τινὸς τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος.
 Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν λέξεων τούτων λαμβανόμενα
 ἀποτελεῖσι τὸ ὄνομα μίᾳ τῶν τριῶν χαρῖτων.

Ἐρ Λαμίας, Ἀγμ. Κ. Νεάλας.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων κ.τ.λ.

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1893.

- 1— Ἄνθρωποι—Θράξ
- 2— Ἄσπρη—Σαατήρ
- 3— Κλήμα—Σταφυλή—Οἶνος.
- 4— Α—ουκᾶς
- Ο—θησοεύς
- Υ—πάτη
- Θ—εοδόσιος
- Η—ρα
- Ρ—ἴδος
- Ο—υράλης
- Σ—μειών
- 5— Κ—αισάρι— Α
- Α— χαά — Β
- Ρ— αλο — Υ
- Δ—ουναβί— Σ
- Α— μασί— ΣΕ
- Μ— αργαρί— Π
- Υ— δραγόνα— Ν
- Λ— ευ — Π
- Η— ρ — Α

Λύται.

Ἐλένη Σ. Ἡλιοπούλου 1. Ἴδομνεύς Δ. Ψύχας 1.2.3.
 4. Ὀλγα Α. Αθανασιάδου 1124. Μαρία Ν. Ζαχαροπού.
 λου 1.2.4. Πέτρος Κ. Καλούδης 1.4. Γεώρ. Σ. Ἀργα.
 λειᾶς 4. Λουκία Ε. Εὐθυμιάδου 1.2.4. Νικόλ. Κ. Δα.
 μιανός 1.4. Καλλ. Κ. Καρδαμίτση 1.2.4. Ἀργυρῶ Μ.
 Ζευγολίδου 1.2. Ἀριστοίδης Γ. Καλιδούρτης 1.2.4. Ἰ.
 ουλία Ν. Πετροπούλου 2.4. Μαριάνθη Β. Ἀλεξάνδρου.
 λου 1.2.4. Θεμιστοκλῆς Π. Πετρίτσος 1.2; Ἀλεξάνδρα
 Δ. Κουλουριώτου 1.4. Βασίλειά Μ. Ἀντίκα 4. Σουλ.
 Ε. Ἀντίκας 1.2.4. Καλορρή Εὐστρ. Νικολαρά 1.2.
 Δημοσφ. Ν. Νικολαίδης 1.4. Ἀγγελος Σ. Ἀγγελίδης
 1. 2. 3.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ὑπάρ.
 χουσι ὄσματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὀλο.
 κληροὶ σειραὶ Ἐφημ. Παιδῶν καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ
 τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.

- = Ἐγχειρίδιον θεολογίας.
- = Τὰ θεμέλια τῆς Ἱστορίας
- = Βοήθημα Ἱερογραφικόν.
- = Λόγοι ἐν λίθοις.

— Προδέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρη.
 σκευτικά καὶ ἠθικά φυλλάδια καὶ βιβλία.

- = «Ὁ Παππᾶ Τρέχας» τοῦ Κοραῆ.
- = Ἡ Κυρὰ Καλή.
- = Παγκόσμιος φιλολογία.
- Το Σπλάγιον τῶν πρῶτῶν διηγήμα τερπνό.
 τωτων καὶ διδακτικώτατον διὰ οικογενεῖας μὲ ἐι.
 κόνας τιμὴ μόνον μῖα δραχμὴ συμπεριλαμβανο.
 μένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.
- Ὁ γέρω Τρέφης καὶ τὸ παλαιὸν ὄργανόν του.